

- внести зміни до ч.1 ст. 340 Митного кодексу України « Особистий огляд», а саме чітко визначити перелік достатніх підстав застосування особистого огляду до осіб, які переміщуються через митний кордон України, а також здійснити нормативне тлумачення юридичних і фактичних підстав особистого огляду;

- узгодити норму ч. 9 ст. 340 Митного кодексу України з вимогами ст.24 Конституції України, тобто принципом рівності прав і свобод громадян, а саме не звільняти окремих посадових осіб і членів їхніх сімей від митного огляду при проходженні митного контролю України.

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - ст. 141.

2. Кунев Ю.Д. Митне оформлення і митний контроль: Системно-правова модель / Ю.Д. Кунев// Вісник Академії Митної Служби України. Серія: Право. - 2009. - № 2. - С. 78-85.

3. Митний кодекс України: // [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>

4. Кузь С. В.Особливості проведення особистого огляду, як виняткової форми митного контролю./С.В. Кунев// [Електронний ресурс]- Режим доступу: <http://iful.at.ua/Konferenciia/kr Ostroglad s Kuz stattja.pdf>

Рух за громадянські права у США

Солодущенко К.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Пустовіт Ж.М.**

Актуальність обраної теми обумовлена тим, що питання прав людини на сьогодні є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики усіх держав світової спільноти . Саме стан справ у сфері прав особи, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства вцілому.

Боротьба за права не з'явилася якимось феноменом, чимось несподіваним для Америки того часу. Навпаки. Температура нагніталася повільно, але вірно. Утворена як рабовласницька держава, США завжди намагалася позбутися цього ганебного статусу. Поділ штатів на сегрегаційні і вільні від рабства стану справ не виправило. У підсумку справа дійшла до громадянської війни. Аспект свободи чорних американців не був основним в контексті протистояння Півночі і Півдня, але, тим не менше, був вельми і вельми істотним.

Протягом усієї історії різні країни по різному визначали і з неоднаковою рішучістю захищали особисті права і привілеї своїх громадян. Сполучені Штати - держава, побудована на фундаменті цих громадянських прав, високих ідеалів, закріплених у Декларації незалежності, і механізмів правового захисту, прописаних у Конституції, особливо в перших десяти поправках до неї, які в сукупності називаються Біллем про права американського народу[4,ст.6].

І все таки серед новоприбульців була група людей, які не користувалися цими правами і захистом. І якщо іммігранти з Європи набували в Новому Світі безпрецедентних економічних можливостей і ширшої особистої, політичної й релігійної свободи, то чорношкірих африканців привозили сюди супроти їхньої волі, часто в ланцюгах. Їх продавали як рабів, як рухоме майно і примушували працювати на «господарів» - найчастіше на великих сільськогосподарських плантаціях Півдня.

Афроамериканських рабів примушували займатися тяжкою, нерідко нелюдськи тяжкою працею. У деяких штатах спеціальні «кодекси рабів» передбачали неймовірно жорстокі покарання рабів за правопорушення. Прийнятий у 1705 році «Кодекс рабів Віргінії» стверджував:

«Усіх рабів з числа негрів, мулатів та індіанців у домініоні. . . вважати рухомою власністю. Якщо раб чинить опір своєму господареві. . . котрий вживає до такого раба виправних заходів, і якщо в ході виправлення раб виявляється вбитим. . . господар звільняється від усякого покарання. . . ніби нічого подібного і не трапилось».

Цей кодекс також забороняв рабам залишати плантації без письмового дозволу. Він санкціонував побиття, таврування і скалічення як покарання навіть за незначні провини. Деякі кодекси забороняли навчати рабів грамоті. В Джорджії за цей злочин карали штрафом і / або побиттям, якщо винний був «рабомнегром або кольоровою вільною людиною».

Рабство розкололо американців із найпершого дня незалежності. Оскільки Південь усе більше залежав від нової основної культури - «королеви Бавовни» - і від плантацій, де її вирощували з інтенсивним використанням рабської праці, наростала перспектива зіткнення з північними штатами, які все сильніше налаштовувались проти рабства.

Оскільки конституція у будь-якому її варіанті все одно не могла вступити в силу без ратифікації дев'ятьма з 13 штатів, виникла необхідність досягнення компромісу з питання про статус афроамериканських рабів. Північні делегати Конвенту на чолі з Джеймсом Вільсоном з Пенсильванії досягли домовленості з трьома великими рабовласницькими штатами. Обидві сторони погодилися, що кожен п'ять «невільних осіб» - рабів - будуть вважатися за трьох чоловік при розрахунку кількості делегації штату в Конгресі. Вони так само домовилися на 20 років заборонити Конгресові США приймати закони про заборону ввезення рабів.

Проблема рабства і статусу чорношкірих американців підточувала стосунки між Північчю і Півднем з перших днів незалежності Америки до обрання Авраама Лінкольна Президентом у 1860 році. Лінкольн виступав проти рабства, називаючи його «величезною несправедливістю», але головною його турботою було збереження Союзу. Тому він був готовий миритися з рабовласництвом у тих штатах, де воно вже існувало, забороняючи його подальше поширення на західних територіях. Але білі південці вважали обрання Лінкольна загрозою своєму суспільному устроєві.

Прокламація Лінкольна про звільнення, яка вступила в силу 1 січня 1863 року, проголошувала всіх рабів у бунтівних штатах «віднині і довіку вільними». Підписуючи документ, Лінкольн відзначив: «Ніколи в житті я не відчував сильніше, що чиню правильно, ніж зараз, коли я підписую цей папір».

Авраам Лінкольн був взірцем такої людини, зобов'язаної всіма своїми досягненнями винятково собі самій. Ставши Президентом, він з гордістю говорив: «Мені не соромно зізнатися, що 25 років тому я був найманим робітником, ставив рейки, працював на баржі». Багато республіканців засуджували рабство, вважали його аморальним, і всі дотримувалися тієї думки, що Південь відстає як за економічним зростанням, так і за соціальною мобільністю. Після того, як військова перемога Півночі поклала край рабству, ідеологія «вільної праці» почала вимагати надання рабам громадянських прав.[5]

Федеральне відомство, засноване перед смертю Лінкольна, полегшувало звільненим рабам шлях до свободи. Воно забезпечувало медичну допомогу, будувало сотні шкіл для чорношкірих дітей і допомагало звільненим рабам укласти угоди про найм зі своїми колишніми господарями та іншими рабовласниками.

Інший закон - Закон 1866 року про громадянські права - проголошував, що всі особи, які народились у Сполучених Штатах, є громадянами, незалежно від расової належності, кольору шкіри або попереднього становища. Таким чином афроамериканці здобули право укладати і виконувати контракти, виступати як позивачі й відповідачі в судах і володіти майном.

Рух за громадянські права під керівництвом Мартіна Лютера Кінга та інших став незамінним каталізатором прийняття двох безпрецедентно важливих законів. Закон 1964 року про громадянські права і Закон 1965 року про виборчі права, нарешті, твердо встановили юридичну рівність афроамериканців. Їх було прийнято почасти завдяки структурним перетворенням в американській політиці, в тому числі несподіваному підвищенню сильного Президента південця, котрий виступав за громадянські права і допоміг подолати сили, що блокували попередні закони такого типу.

Історичний досвід афроамериканців завжди буде унікальним. Але конкретне забезпечення виборчих прав на федеральному рівні надало чорношкірим американцям інструменти, що їх іммігранти та інші меншини давно застосовують для віднайдення і здійснення Американської мрії. У Сполучених Штатах реальна політична влада належить виборцям. Завдяки голосуванню і з плином часу правова і політична рівність афроамериканців принесли досягнення майже у всіх сферах життя[4.ст.70].

Хоч американці продовжують стикатися з расовими проблемами, тепер ці проблеми принципово відрізняються від тих, якими займалися Тергуд Маршалл, Мартін Лютер Кінг і рух за громадянські права. Хоча сучасні питання не менш нагальні, вони водночас свідчать і про справжній прогрес, досягнутий за минулі десятиліття.

Перемога Обама - один із критеріїв прогресу, якого добилась країна. Іншим критерієм - звичайно, найважливішим з усіх - є становлення, не в останню чергу серед молодих американців, яким належить будувати майбутнє країни, широкого і глибокого консенсусу у питанні про те, що ганебна історія рабства, сегрегації і перепон повинна стати спадком минулого.

Список використаної літератури:

1. Кинг М. Л. Есть у меня мечта... Избранные труды и выступления / М. Л. Кинг. - М: НАУКА, 1970. - 225 с.
2. Аптекер Р. М. История афро-американцев: современная эпоха. / Р. М. Аптекер. - М: Прогресс, 1975. - 280 с.
3. Заславський Д. О. Нариси історії північноамериканських штатів XVIII - XIX ст. / Д. О. Заславський. - М, 1931.
4. Фрідмен М. Д. 4. Нарешті вільні: рух за громадянські права у США / Майкл Джей Фрідмен. - Вашингтон: Бюро міжнародних інформаційних програм., 2008.
5. Иванов Р. Авраам Линкольн и Гражданская война в США / Р. Иванов.. - 462 с. - (История США в лицах).

Євроінтеграційні процеси: створюємо уніфікований інтерактивний галузевий сайт

Товкач І. - магістрант Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут"

Науковий керівник: кандидат технічних наук, доцент - **Піддубний В.**

При стрімкому розвитку комп'ютерних (електронних) засобів оброблення інформації, невід'ємною складовою цього процесу є проникнення їх у всі сфери життєдіяльності людини, зокрема, в архівну галузь. Інформатизація і запровадження нових ефективних технологій - це стратегічний напрям, що має покращити якість та ефективність діяльності архівістів, внаслідок чого пришвидшиться доступ користувачів до архівної інформації.

Серед пріоритетів роботи Державної архівної служби України (ДАСУ), зазначимо необхідність розширення доступу до архівної інформації за допомогою впровадження інформаційно-комунікаційних технологій, щоб в такий спосіб наблизити діяльність архівних установ до сучасних потреб громадянського суспільства та мати можливість